

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om boligbyggeri. (Om det almennyttige byggeri og dettes landsbyggefond).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 51) findes i tidenden sp. 488, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 111).

Der var stillet 7 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagenes paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagenes overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Axel Ivan Pedersen: Store kredse i befolkningen har med forventning set hen til den dag, da boligudvalget kunne afslutte et meget omfattende arbejde og afgive betænkning vedrørende lovforslaget om boligsikring. Det er naturligvis ikke uden grund, da der med denne lovgivnings gennemførelse vil blive indført helt nye regler for tilskud til delvis dækning af boligudgiften til afløsning af de forskellige former for tilskud, der hidtil har været gældende, det vil sige en tilskudsordning efter familiepolitiske retningsslinjer.

Kort skitseret må princippet karakteriseres således: den boligtager, som selv er i stand til at betale den for familien forsvarlige og hensigtsmæssige bolig, må gøre det, mens den, der ikke er det, naturligvis må hjælpes. Et sådant princip gennemførelse må logisk indebære den konsekvens, at de hidtidige tilskudsordninger som lave statslånsrenter og driftstilskud ophører og, i de tilfælde hvor det er påkrævet, erstattes med boligsikring. Ingen kan med rette påstå, at det er urimeligt at gennemføre en sådan ordning, tværtimod.

Må jeg i øvrigt gøre opmærksom på, at jeg ved lovforslagets første behandling udtalte, at vi i socialdemokratiet ikke var

sikre på; om de tilskudssatser, lovforslaget byggede på, i tilstrækkelig grad tog hensyn til familier med børn og til familier med små indtægter, herunder de forskellige grupper af pensionister. Jeg er derfor tilfreds med, at arbejdet i boligudvalget og boligministeriet har medført, at boligministeren har stillet det under nr. 2 i betænkningen anførte ændringsforslag. Det er i højere grad end det fremsatte forslag af en sådan karakter, at det tilgodeser netop de befolkningsgrupper, som jeg har peget på. Dertil kan føjes, at den omstændighed, at det samme ændringsforslag tillige løfter loftet over tilskuddene, har virkning i samme retning.

Må jeg i denne forbindelse pege på den mulighed, der findes i det af socialministeren fremsatte forslag til lov om ændring af lov om offentlig forsorg, hvori det i bemærkningerne bl. a. hedder:

„Under hensyn til, at enkelte understøttede kan have særlige store forsørgerbyrder eller særlige store udgifter til f. eks. husleje, er det ønskeligt som supplement til bestemmelserne i arbejdsløshedsloven at sikre en adgang til en tillægshjælp efter lov om offentlig forsorg.“

Der er herved givet den nødvendige hjemmel til at komme bestemte befolkningsgrupper til hjælp med hensyn til deres boligudgift, hvis væsentlige forringelser skulle indtræffe i de pågældendes indkomstforhold f. eks. ved langvarig sygdom eller arbejdsløshed. De bekymringer, som venstre foregiver at have, og som giver sig udtryk i betænkningen i en vending, der taler om en ordning, som ikke er tilstrækkelig social, forekommer mig derfor at være overdrevne.

Det, der imidlertid har givet anledning til langvarig drøftelse i boligudvalget, er selve spørgsmålet om, hvilket kriterium der skal være grundlaget for beregningerne af boligsikringen: den skattepligtige indkomst eller en anden mere bruttopræget indkomst. Drøftelserne tog deres begyndelse allerede under selve forligsforhandlingerne om boligspørgsmålene ved nytårstid i 1966, idet venstre rejste tvivl om, hvorvidt den skattepligtige indkomst var det rette kriterium; derfor fik aftalerne den udformning, at der kun blev nævnt ordet „indkomst“. Der lå heri også fra de øvrige forligspartnere en tilkendegivelse, som kom til udtryk under